

بیانیه کمیته مرکزی حزب توده ایران، به مناسبت سالروز اول ماه مه، روز جهانی کارگر فرخنده باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر، روز تجدید عهد با آرمان های پیکار کارگران و زحمتکشان جهان بر ضد استثمار، بی عدالتی ها، و ستم طبقاتی

کارگران و زحمتکشان!

کمیته مرکزی حزب توده ایران، فرارسیدن ۱۱ اردیبهشت ماه، روز جهانی کارگر را صمیمانه به شما شادباش می گوید. برگزاری جشن اول ماه مه به منزله روز جهانی کارگر، سنت خجسته و نماد روشن تأکید بر ضرورت ادامه مبارزه ای است که با وجود همه فراز و نشیب هایش، طبقه کارگر در کشورهای مختلف جهان بیش از یک سده است که به پیش برده است. امسال، ۱۲۸ سال است که مراسم اول ماه مه برگزار می شود. این سنت بزرگ و پراهمیت انقلابی در ژوئیه ۱۸۸۹، در جریان برگزاری نخستین کنگره انترناسیونال دوم، پایه گذاری شد. در این کنگره و در خلال برگزاری آن، خاطره پیکار خونین کارگران نساجی شیکاگو در سه سال پیش از آن - یعنی در روز اول ماه مه ۱۸۸۶ - گرامی و بزرگ داشته شد. از تاریخ ژوئیه ۱۸۸۹ تا کنون، با وجود مخالفت ها و ممانعت های سرمایه داری، همه ساله سالروز این حرکت کارگری به خون کشیده شده در سراسر جهان بزرگ داشته شده و همچنان گرامی داشته می شود.

کارگران جهان، در وضعیت های سیاسی و امنیتی متفاوت حاکم بر کشورهای شان و بود و نبود یا درجه های مختلف رعایت آزادی ها در کشورشان، این روز تاریخی را همچون فرصتی به منظور بررسی مبارزات شان و تجدید پیمان برای ادامه این مبارزات، با مراسمی گونه گون گرامی می دارند. آنان که در راه حقوق طبقه کارگر مبارزه می کنند، حتی در دشوارترین وضعیت اختناق و سرکوب گری، این پرچم پرافتخار را که نمادی مجسم از مبارزه آشکار جبهه کار و زحمت در مسیر رهایی از یوغ ستم سرمایه است، همچنان در اهتزاز نگاه داشته اند. امسال کارگران و زحمتکشان جهان در اوضاع و احوالی به استقبال سالگشت روز جهانی کارگر می روند که تهاجم لجام گسیخته به حقوق شان و استثمار روزافزون خودشان و توده های محروم را از سوی سرمایه انحصاری شاهدند.

روی کار آمدن دونالد ترامپ - میلیاردر نولیبرالی که در قالب نماینده حزب راست گرای جمهوری خواه آمریکا و انحصارهای بزرگ جا انداخته شد، نماد آشکار تفکر و عمل نژادپرستانه و عمیقاً ضد کارگری - و در کنار آن، رشد و سربرآوردن نیروهای نوافاشیستی و حرکت به سوی اشغال کرسی های نمایندگی و ریاست جمهوری در اروپا، تحمیل جنگ و ویرانی بر مردم و زحمتکشان خاورمیانه از سوی امپریالیسم و نیروهای ارتجاعی ای در منطقه همچون عربستان سعودی، ترکیه و اسرائیل، فقر و محرومیت شدید و ضد انسانی آفریقاییان، مردمی که منابع طبیعی شان از سوی نواستعمارگران و انحصارهای سرمایه داری به غارت برده شده و همچنان می شود، و بازی های خطرناک امپریالیسم آمریکا در آبها و منطقه های شرق دور، در مجموع، شرایطی بسیار دشوار را برای زحمتکشان سراسر جهان در مبارزه شان برای دستیابی به حقوق راستین شان به وجود آورده است. اما با وجود همه این دشواری ها، مبارزه کارگران و زحمتکشان جهان برای پایان دادن به بی عدالتی های نظام سرمایه داری جهانی، برای پایان دادن به جنگ ها و فقر و محرومیت توده ها و پیش گیری از نابود شدن محیط زیست که موجودیت بشر را تهدید می کند، همچنان ادامه داشته و ادامه خواهد داشت.

کارگران و زحمتکشان!

در کشور ما ایران نیز کارگران و زحمتکشان و نیروهای ترقی خواه برای نزدیک به نودوشش سال است که با برگزاری جلسه ها، برگزاری راه پیمایی ها و تظاهرات متنوع در شهرهای مختلف کشور، سالروز اول ماه مه را گرامی داشته اند. رژیم های ارتجاعی - استبدادی حاکم بر میهن ما در تمامی

فرخنده باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر، روز تجدید عهد با آرمان های مبارزه

کارگران و زحمتکشان جهان بر ضد استثمار، بی عدالتی ها، و ستم طبقاتی

این دوره - از حکومت شاهی گرفته تا حکومت جمهوری اسلامی - همواره تلاش کرده اند به هر شکل و بهانه ای از برگزاری بزرگداشت این روز جهانی کارگران و زحمتکشان جلوگیری کنند. نخستین گردهمایی در روز جهانی کارگر در ایران، به ابتکار کمونیست ها و فراخوان "شورای مرکزی فدراسیون سندیکای کارگری" در سال ۱۳۰۰ خورشیدی برگزار شد. با وجود رشد محدود طبقه کارگر ایران در آن سال ها، این "فدراسیون" ۸ هزار کارگر و کارکنان اداری را که در ۱۶ سندیکا گردآمده بودند نمایندگی می کرد. برگزاری مراسم اول ماه مه در سال های ۱۳۰۰ تا ۱۳۱۰ کمربیش ادامه داشت. سال ۱۳۰۸ شهرهای مختلف ایران صحنه برگزاری گسترده و بی سابقه این مراسم بودند. اعتصاب کارگران "صنعت نفت" نیز به این روز بعد تازه ای بخشید. این کارگران با اعتصاب شان در آبادان، به رسمیت شناخته شدن تشکل های شان، تعیین حداقل دستمزد و به رسمیت شناخته شدن سالروز اول ماه مه به منزله روز کارگر را خواستار شدند.

با تأسیس حزب توده ایران، حزب کارگران و زحمتکشان میهن ما، در مهرماه ۱۳۲۰، مبارزه طبقه کارگر کیفیت نوینی پیدا کرد و با تشکیل "شورای مرکزی اتحادیه های کارگران ایران"، در اسفندماه ۱۳۲۰، و بنیادگذاری نخستین "اتحادیه های دهقانی در اطراف تهران و برخی استان های کشور در خردادماه ۱۳۲۲، حزب توده ایران نیروی رهبری کننده بی بدیل مبارزات کارگری - دهقانی کشور شناخته شد و سیاست ها و برنامه مبارزاتی آن مورد قبول توده های کار و زحمت قرار گرفت. برگزاری روز جهانی کارگر در ایران، در ۱۱ اردیبهشت ماه ۱۳۲۵، که با شرکت ۷۰۰ هزار کارگر در سراسر ایران برگزار شد و همچنین برپایی ده ها اعتصاب و راه پیمایی و نمایش های اعتراضی کارگری در آن سال ها، نقشی اثرگذار به مبارزات طبقه کارگر در میهن ما داد و فضای سیاسی ایران را به کلی دگرگون کرد. نقش مبارزه کارگران و زحمتکشان میهن ما در مهم ترین تحولات تاریخ معاصر کشور ما، از جنبش مردمی ملی شدن صنعت نفت، رویارویی با توطئه های مختلف و پرشمار امپریالیسم به هدف به شکست کشاندن این جنبش گرفته تا حضور در سنگرهای نبرد انقلاب

شکوهمند بهمین ۵۷ و مبارزه با رژیم کارگر ستیز ولایت فقیه در نزدیک به چهار دهه اخیر، نشانگر اهمیت حیاتی مبارزه طبقه کارگر ایران و زحمتکشان در راه بهبود وضعیت کشورمان است. به‌یاد ما، بدون حضور نیرومند و سازمان‌یافته طبقه کارگر در عرصه مبارزه کنونی مردم ما بر ضد حکومت استبدادی و ضد مردمی حاکم نیز نمی‌توان به خواست‌های جنبش مردمی در راستای حاکم شدن مردم بر سرنوشت‌شان خوشبین بود.

کارگران و زحمتکشان شریف!

واقعیت این است که، باوجود گذشت چهار سال از روی کار آمدن دولت حسن روحانی و درحالی‌که در آستانه برگزاری دوازدهمین دوره انتخابات ریاست جمهوری در ایران هستیم، دولت "تدبیر و امید" روحانی در این مدت‌زمان سپری‌شده نه‌تنها هیچ گام اساسی و مثبتی در راه تحقق حقوق کارگران و زحمتکشان برنداشته است، بلکه وضعیت زحمتکشان میهن ما، در عرصه‌هایی متفاوت، با دشواری‌هایی تازه روبه‌رو شده است. با وجود امضای توافق‌نامه "برجام" با آمریکا و کشورهای اروپایی - که بر اساس آن بخشی از تحریم‌های اقتصادی از ایران برداشته شده است - از بهبود وضع اقتصادی یا توجه دولت و حاکمیت جمهوری اسلامی به وخامت شرایط زندگی مردم محروم و به‌خصوص کارگران و زحمتکشان، هنوز هیچ نشانه‌ی به‌چشم نمی‌خورد. تصمیم "شورای عالی کار" به‌تعیین غیرعادلانه حداقل دستمزد - هم در ۱۳۹۵ و هم در سال ۱۳۹۶ - را می‌توان گام هدفمند دولت در جهت آزادسازی دستمزدها در دوران "پسابرجام" ارزیابی کرد. آغاز فاز دوم هدفمند کردن یارانه‌ها از سوی دولت روحانی، و تلاش این دولت برای "اصلاح قانون کار" - و در واقعیت امر، از بین بردن بندهایی از این قانون که به‌شکلی از حقوق کارگران دفاع می‌کند - نشانگر ماهیت دولت و حاکمیت نظام سیاسی‌ای است که نماینده کلان‌سرمایه‌داری تجاری و سرمایه‌داری دیوان‌سالار کشور است و منافع طبقاتی‌اش در تضاد آشفتنی با منافع کارگران و زحمتکشان کشور قرار دارد. کارگران و فعالان حقوق سندیکایی در کشور، در سال‌های اخیر، مخالفت‌شان با تلاش‌های حساب‌شده رژیم برای تغییر قانون کار را به‌نمایش گذاشته‌اند و رعایت حقوق سندیکایی بر مبنای مقاله‌نامه‌های بنیادین سازمان بین‌المللی کار - به‌ویژه مقاله‌نامه‌های "۸۷" و "۹۸" که ناظر بر حقوق و آزادی‌های سندیکایی و حق اعتصاب و اجتماعات است و از سوی جمهوری اسلامی به‌طرزی خشن نقض و پایمال می‌شوند - خواستار شده‌اند. دولت سعی دارد در هماهنگی با محفل‌های کارفرمایی و خانه کارگر، طرح "اصلاح قانون کار" را بدون مشورت با کارگران و تشکل‌های واقعی کارگری و نظرخواهی از آن‌ها تنظیم و به‌تصویب مجلس برساند. تلاش‌های دولت در این جهت، در آبان‌ماه ۹۵ به‌دلیل مخالفت همه‌جانبه طبقه کارگر با این طرح و مبارزه اعتراضی کارگران به آن، در مسیر خود متوقف شد، اما باوجود این، وزارت کار رژیم همچنان سعی دارد با زمینه‌چینی‌هایی از جمله ادعای حمایت کردن ساختارهای کارگری از دولت در تصویب این طرح، به‌هدف خود دست یابد.

در همین راستا، سرکوب اعتراض‌های کارگری که در ماه‌های اخیر اوج تازه‌ای یافته است، تشدید فشار بر فعالان کارگری، مانع شدن از برپایی تشکل‌های صنفی کارگران، بخشی است از کارنامه دولت "تدبیر و امید" ولایت‌فقیه که با مهندسی انتخابات سال ۱۳۹۲ بر سر کار آمد. در حال حاضر، ده‌ها نفر فعال و رهبر تشکل‌های کارگری قانونی، در کشور، بر اساس حکم‌های طولانی مدت قضایی، در زندان‌های رژیم به‌سر می‌برند.

مردم و زحمتکشان میهن ما بار دیگر کارزار گسترده تبلیغاتی رژیم ولایت فقیه برای "شرکت همه" - حتی "مخالفان نظام" - در انتخابات ریاست جمهوری را شاهداند. بار دیگر انتخاباتی در ایران برگزار می‌شود که نامزدهای به‌اصطلاح احراز صلاحیت شده در آن، همگی موضع‌گیری‌هایی مشابه با یکدیگر و سرسپردگی‌ای آشکار به رژیم استبدادی حاکم و گرایش‌های آزادی‌ستیزی، کارگرسستیزی و مردم‌ستیزی در کارنامه اعمال دارند. برخلاف تبلیغاتی که از سوی سران رژیم و اصلاح‌طلبان حکومتی شده است (اصلاح‌طلبانی که با سیاست "اعتماد سازی" با حاکمیت ارتجاع به میدان انتخاباتی آمده بودند)، این انتخابات و نتیجه آن نه‌تنها تأثیری در بهبود وضع زحمتکشان نخواهد داشت، بلکه هدف اصلی آن تأمین دوام حاکمیت بلامنازع روحانیون، سپاه و نیروهای تاریک‌اندیش و ضد‌مردمی در طول دهه‌های آینده است. دوره دورغ‌پردازی‌ها و ترفندهای انتخاب میان "بد" و "بدتر" و قانع و راضی بودن به‌اینکه به "اصل نظام مقدس" نباید خدشه‌ی وارد

آید نه تنها به سر آمده است، بلکه مردم و خصوصاً کارگران و زحمتکشان کشور با حرکت‌های اعتراضی‌شان دروغ و ترفند آن‌ها را به‌روشنی فریاد می‌زنند.

کارگران و زحمتکشان مبارز ایران!

تجربه انقلاب بهمین ۵۷ نشان داد که شما توان آن را دارید تا با مبارزه مشترک، منسجم و سازمان‌یافته‌تان هر سدی را از پیش پا بر دارید. اعتصاب سراسری کارگران، کارمندان و خصوصاً کارگران "صنعت نفت" و بستن شیرهای نفت از سوی آنان، سرانجام رژیم تا دندان مسلح شاهنشاهی را درهم شکست. بی‌تردید فروپاشی رژیم مستبد "ولایت فقیه" هم در مسیر حرکت و عمل برنامه‌ریزی‌شده کارگران و زحمتکشان میهن ما عملی خواهد شد. باید برای این مبارزه آماده شد. بحران عمیق اقتصادی، اجتماعی، سیاسی‌ای که سرتاسر جامعه ما را فرا گرفته است می‌تواند آغازگر روندی باشد که در صورت سازمان یافتگی، در جهت استقرار دموکراسی، آزادی‌ها و عدالت اجتماعی در میهن ما راه را می‌گشاید. حزب توده ایران، در طول هفتاد و پنج سال حیات سیاسی‌اش، همواره در کنار شما زحمتکشان، یعنی سازندگان واقعی زندگی و تاریخ سرزمین ما، بوده و همچنان خواهد بود. توده‌ای‌ها همواره در کنار طبقه کارگر ایران و دیگر زحمتکشان میهن برای بازگرداندن حقوق راستین و پایمال‌شده‌شان رزمیده‌اند و به این رزم افتخار کرده و می‌کنند. هزاران چهره و مبارز جان‌باخته، ساعت‌هایی پایان‌ناپذیر مقاومت زیر شکنجه دژخیمان هر دو رژیم، ده‌ها هزار سال سپری کردن در زندان، و کارنامه‌ی درخشان از روشنگری انقلابی در صف‌های مبارزاتی طبقه کارگر در راستای سازمان‌دهی مبارزه سیاسی - صنفی آن، همبستگی‌های جدایی‌ناپذیری‌اند که حزب ما را با رشته‌هایی بی‌ولادین به جنبش کارگری کشورمان پیوند می‌زند. حزب ما افتخار می‌کند که کارگران رزمنده، آگاه و انقلابی‌ای همچون "وارطان سالخانیان"، "علی امید"، "محمد جانجانیان" - کارگر بافنده سوزنی و سندیکالیست فعال - "علی شناسایی" و "حسین پور تبریزی"، و جز این چهره‌های ماندگار، در صف مبارزات حزب مبارزه کرده‌اند و نمونه‌هایی درخشان از رزمندگی، شهامت، اخلاق انقلابی و ایثار در تاریخ جنبش انقلابی و کارگری میهن ما در برابر منظر آیندگان آفریده‌اند. خون این فرزندان راستین طبقه کارگر ایران و صدها جان‌باخته دیگر که در طول نزدیک به یک قرن خاک میهن ما گل‌گون کرده است. تلاش‌های خستگی‌ناپذیر هفتادوپنج‌ساله حزب توده‌های کار و زحمت، حزب توده ایران، در سازمان‌دهی و آموزش‌های سیاسی و سازمانی به کارگران و زحمتکشان میهن، سند درخشان است که طبقه کارگر ایران را در مرتبه والای طبقه‌ی رزمنده و انقلابی در جامعه برجسته می‌کند. در آستانه جشن روز جهانی کارگر بیاید هم‌صدا با جنبش سندیکایی جهانی، خواهان حقوق و مزایای کاری برای همه زحمتکشان یدی و فکری، رفع تبعیض نسبت به کارگران زن - که از تبعیض مضاعف رنج می‌برند - خواهان آزادی‌های سندیکایی و حق تشکل در اتحادیه‌های کارگری مستقل، خواهان جهانی فارغ از استثمار و پایان دادن بی‌درنگ به کشتار و تعقیب فعالان سندیکایی، مطالبه آزادی فوری و بی‌قیدوشرط زندانیان سیاسی، خواهان کوشش در راه صلح و پیشرفت و همبستگی بین‌المللی بشویم.

کارگران و زحمتکشان ایران! بیاید دست در دست همدیگر، جبهه وسیع ضد دیکتاتوری را در مقابل صف واحد ارتجاع، استبداد و واپس‌گرایی بر پا کنیم و برای دست یافتن به دموکراسی، آزادی‌ها و عدالت اجتماعی راه را بگشائیم. تاریخ نزدیک به یک قرن مبارزه قهرمانانه طبقه کارگر میهن‌مان، نویدبخش پیروزی خلق بر ضد ارتجاع و استبداد است.

فرخنده باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر، روز همبستگی رزم‌جویانه کارگران و زحمتکشان سراسر جهان!

دروود بر کارگران و زحمتکشان رزمنده ایران!

دروود بر خاطرۀ تابناک جان‌باختگان جنبش کارگری و تمامی جان‌باختگان راه آزادی میهن!

پیروزی مبارزه خلق در راه طرد رژیم ولایت فقیه و برای آزادی، صلح، استقلال و عدالت اجتماعی!

کمیته مرکزی حزب توده ایران

۷ اردیبهشت ماه ۱۳۹۶